

عنوان مقاله:

بررسی رویکرد امویان اندلس در ارتباط با نهاد علم

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی زبان، ادبیات و گفتمان صلح (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عباس عابدی - کارشناس ارشد تاریخ و تمدن ملل اسلامی دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین (ره)

مسلم احمدی - دانشجوی دکتری تاریخ و تمدن ملل اسلامی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

حضور سپاه اسلام در سال 92 هجری مقارن با 712 میلادی در شبه جزیره ایبری یکی از درخشان ترین تمدن های بشری را رقم زد. اندلس مسیحی، قبل از آنکه در سایهسار حکومت اسلامی قرار گیرد همانند سایر کشورهای اروپایی قرون وسطی در جهل و تاریکی و توحش قرار داشت، اما ورود اسلام به شبه جزیره ایبری نه تنها اندلس را صاحب آزادی دینی، علماندوزی و تحصیل دانش کرد بلکه باعث پیشرفت و ترقی تمام اروپا گشت. نوشتار پیش رو با رویکرد تاریخی تحلیلی درصدد است تا سهم امویان اندلس را در پیشبرد نهاد علم واکاوی کند و از اینرو به سیاست ها و اقدامات خلفا و دانشمندان در این زمینه می پردازد. یافته ها حاکی از آن است که اندلس در ایندوره یکی از مراکز مهم علوم اسلامی به شمار می رود که طی چندین قرن شاهد رشد فزاینده برخی علوم و ظهور دانشمندان و تالیفات فراوان است. زمینه اصلی این شکوفایی علمی را می توان انتقال مبانی این علوم از بلاد شرقی اسلامی به این سرزمین دانست. دانشمندی که تحت تاثیر عوامل مختلف به اندلس می رفتند یا اندلسیانی که برای تحصیل به شرق سفر میکردند عامل این انتقال و برقرار کننده روابط علمی اندلس با سرزمین های شرقی بودند. این رابطه در قرنهای سوم و چهارم هجری به اوج خود رسید. این امر خود از شرایط سیاسی مساعدی متأثر بود که در آن دوران بر اندلس حکمفرما بود و باید معلول و مرهون تسامح و همفکری علمی دانست که در سراسر جهان اسلام وجود داشت.

کلمات کلیدی:

امویان اندلس، تمدن اسلامی، علوم، نهاد علم، مراکز علمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021516>

